

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/11/2015
Identifikačné číslo spisu: 6811010608
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2015
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Hatala
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2015:6811010608.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom 26. februára 2015 v Bratislave v trestnej veci obvineného F. S. pre obzvlášť závažný zločin lúpeže v spolupáchateľstve podľa § 20, § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného proti rozsudku Okresného súdu Revúca zo 16. apríla 2012, sp. zn. 7T 69/2011, v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici z 13. júna 2012, sp. zn. 3To 58/2012, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného F. S. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Revúca zo 16. apríla 2012, sp. zn. 7T 69/2011, bol o.i. obvinený F. S. uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona a zločinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. c/, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, a to na tom skutkovom základe, ako je uvedené v skutkovej vete výrokovej časti I. stupňového rozsudku.

Za to bol obvinenému F. S. uložený podľa 188 ods. 3 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 4 Trestného zákona, pri nezistení žiadnej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 Trestného zákona a pri zistení príťažujúcich okolností podľa § 37 písm. h/, písm. m/ Trestného zákona, úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov 8 (osem) mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom stráženia.

Proti vyššie uvedenému rozsudku podal obvinený S. odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici na verejnom zasadnutí konanom 13. júna 2012 uznesením, sp. zn. 3To 58/2012 takým spôsobom, že podľa § 319 Tr. por. aj odvolanie obvineného S. zamietol.

Dňa 16. januára 2015 bolo na Okresný súd Revúca doručené dovolanie obvineného F. S. smerujúce

voči rozsudku okresného súdu a uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré tento podal prostredníctvom svojho obhajcu a kde ako dovolacie dôvody označil dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. i/ Tr. por.

Pokiaľ ide o odôvodnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., tak v tejto súvislosti obvinený uviedol, že konania opísaného v skutku sa nedopustil a nie je spôsobilé byť posúdené ako obzvlášť závažný zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona a zločin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. c/, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona, nakoľko sa aktívne násilia voči poškodenému nedopustil.

Súdy nesprávne vyhodnotili vykonané dôkazy, spolupáchatelia ho usvedčovali len preto, aby im boli uložené miernejšie tresty, zle súd vyhodnotil aj relácie o jeho osobe, navyše v čase spáchania skutku bol pod vplyvom alkoholu. Skutok mal byť kvalifikovaný len ako neprekazenie tr. činu.

Čo sa týka potom druhého uplatneného dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. uviedol, že do tohto bolo v rámci uvedeného trestného konania zasiahnuté, a to jednak tým, že súdy vyhodnotili dôkazy jednostranne v jeho neprospech a na prvom stupni rozhodoval sudca, ktorý ho aj bral do väzby.

S ohľadom na vyššie uvedené dôvody preto obvinený S. záverom navrhol, aby dovolací súd zrušil uznesenie odvolacieho súdu a tiež rozsudku súdu prvého stupňa - v časti sa ho týkajúcej a prikázal vec prvostupňovému súdu na nové prerokovanie a rozhodnutie.

Na súd prvého stupňa bolo doručené písomné vyjadrenie prokurátora príslušnej okresnej prokuratúry k podanému dovolaniu. Tento v ňom v prvom rade upozornil na to, že argumentácia dovolateľa ohľadom jeho viny je v podstate totožná s tou, ktorá bola použitá v konaní pred prvostupňovým súdom či tiež v odvolacom konaní.

S odkazom na vyššie uvedené preto ohľadom dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., odkázal na obe vydané rozhodnutia, ktorých zdôvodnenie vzťahujúce sa na výrok o vine, považuje za dostačujúce, logické a preskúmateľné. Skutočnosť, že vec rozhodoval sudca, ktorý rozhodol aj o väzbe je v súlade so zákonom.

Pokiaľ ide o druhý obhajobou uplatnený dovolací dôvod (podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.), tak tu prokurátor okrem odkazu na odôvodnenie použité v rozsudku poukázal na vykonané dôkazy, ktoré obvineného jednoznačne usvedčili zo spáchania žalovaných skutkov, ktoré zodpovedajú použitej kvalifikácii.

Nakoľko teda podľa názoru prokurátora neboli v podanom dovolaní uvedené žiadne skutočnosti, zakladajúce niektorý z obhajobou uplatnených dovolacích dôvodov, navrhol toto v zmysle § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Taktiež poškodené konštatovali, že práva obvineného neboli v žiadnom smere porušené a skutok bol správne kvalifikovaný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že toto bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1, veta prvá Tr. por., keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné

odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 4, veta prvá Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. a/ až g/ nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietať ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti.

Podľa § 371 ods. 5 Tr. por. dôvody podľa odseku 1 písm. i/ a podľa odseku 3 nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.

Podľa § 371 ods. 7 Tr. por. dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 374 ods. 3 Tr. por. v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por. dovolací súd je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených pochybení, pričom má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštanca.

Vo vzťahu k vyššie spomínanej viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, treba poznamenať, že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Z toho potom vyplýva, že v prípade, ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c/ Tr. por. alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por., bez toho, aby zisťoval inú chybu napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by zodpovedala právnenému dôvodu dovolania označenému dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por.

Ak ale dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Tr. por., ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por., dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich ustanovení Tr. por. a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod dovolací dôvod zodpovedajúci zákonu (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 16. augusta 2011, sp. zn. 2 Tdo 30/2011, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 120/2012).

Pokiaľ ide o dovolanie obvineného F. S., tak tu v prvom rade treba uviesť, že tam uvádzané dôvody sú v podstate len zopakovaním toho, čo menovaný uvádzal počas celého súdneho konania (t.j. dovolanie obsahovo zodpovedá jeho skoršej obhajobe). Z toho potom okrem iného vyplýva, že v rámci daného

dovolacieho konania bolo povinnosťou najvyššieho súdu sa zaoberať námietkami obvineného spadajúcimi pod dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., keďže tieto boli uplatňované už skôr, v pôvodnom konaní (§ 371 ods. 4, veta prvá Tr. por. s výnimkou tvrdenia o zaujatosti sudcu).

Vo všeobecnosti je potrebné poukázať na to, že právo na obhajobu je v zmysle tohto potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu. Daný dovolací dôvod môže byť pritom naplnený len v takom prípade, ak zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné, t.j. ak došlo v trestnom konaní k takému pochybeniu, ktoré malo resp. mohlo mať vplyv na priebeh či samotný konečný výsledok tohto konania.

Pokiaľ ide o rozhodnutia vydané v posudzovanej veci, ktoré sú napádané v podanom dovolaní zo strany obvineného, tak tieto sa podľa zistení najvyššieho súdu opierajú o dôkazy vykonané v súlade so zákonom, keď bolo tiež plne rešpektované právo obvineného na obhajobu ako i zásada kontradiktórnosti.

Čo sa týka potom ďalších okolností uvádzaných dovolateľom v súvislosti s dovolacím dôvodom uvedeným v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., tak tieto treba označiť za irelevantné, keďže smerujú len vo vzťahu k skutkovým zisteniam súdov nižších stupňov, či hodnoteniu jednotlivých vo veci vykonaných dôkazov, ktorých preskúmanie je v dovolacom konaní vylúčené. Obvinený v podanom dovolaní rozoberá vo veci vykonané dôkazy a podáva ich vlastné priaznivejšie hodnotenie (iné k akému dospeli konajúce súdy), keď napokon dochádza k záveru o nerešpektovaní jeho predstavy pri hodnotení dôkaznej situácie.

Vyššie uvedeného dovolacieho dôvodu a ani žiadneho iného sa obvinený nemôže úspešne dovolávať len s poukazom na nesprávne vyhodnotený skutkový stav resp. s poukazom na nepoužitie zásady „in dubio pro reo“, keďže by to odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Vo vzťahu k druhému dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. treba potom predovšetkým uviesť, že vo vzťahu k zistenému skutku je možné dovolaním namietať výlučne vady právne, a teda to, že skutok tak, ako bol súdom zistený, bol nesprávne právne kvalifikovaný. Popri vadách, ktoré sa týkajú právneho posúdenia skutku, možno tiež vytýkať iné nesprávne hmotnoprávne posúdenie. Rozumie sa ním zhodnotenie otázky, ktorá nespočíva priamo v právnej kvalifikácii skutku, ale v právnom posúdení inej okolnosti majúcej význam z hľadiska hmotného práva.

Tak ako bolo naznačené už skôr, daná úprava teda výslovne vylučuje možnosť uplatňovania námietok voči skutkovým zisteniam, čo znamená, že v uvedenom dovolacom konaní nie je možné preskúmať a hodnotiť správnosť či úplnosť zisteného skutku, preverovať dostatočnosť vykonaného dokazovania ako ani správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov. Skutkový stav je v prípade rozhodovania o dovolaní hodnotený iba z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené, t.j. či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Revízia skutkových zistení a záverov urobených súdmi nižšieho stupňa už v dovolacom konaní (konanom na podklade dovolania obvineného) neprichádza do úvahy.

Pokiaľ ide potom konkrétne o posudzované dovolanie, tak s tu uvedenými právnymi úvahami obvineného ohľadom nemožnosti posudzovať jeho konanie, ako ho posúdili súdy, sa nemožno v žiadnom prípade stotožniť.

Pokiaľ ide o súdmi nižšieho stupňa použitú právnu kvalifikáciu na nimi ustálený skutkový stav (tento je pre dovolací súd záväzný), tak tu nemožno vytknúť žiadny nedostatok, ktorého sa konajúce súdy mali dopustiť podľa názoru dovolateľa.

Z vyššie uvedeného je teda zrejmé, že najvyšší súd nezistil opodstatnenosť obvineným uplatnených dovolacích námietok z pohľadu žiadneho dovolacieho dôvodu, a preto nemohol inak, ako dovolanie

obvineného podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.